

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 492 ■ 22 Temmuz 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

GAZZE YALNIZ DEĞİLDİR

Korsan devlet İsrail, havadan, karadan ve denizden saldırmaya, Filistinlileri katletmeye devam ediyor. Gazze'de 530'u aşkın insan öldü. ABD, Almanya, Fransa, İngiltere ve diğerleri... Emperyalistler her zamanki gibi İsrail'i destekliyor.

Ölenlerin %80'inin sivil olduğunu tespit eden Birleşmiş Milletler (BM), İsrail'i değil Hamas'ı uyarıyor.

Tayyip Erdoğan ise esip güremekten başka bir şey yapmıyor. İsrail'le askeri ve ekonomik ilişkileri kesmiyor.

Türkiye'de ve dünyada ise bütün ezilenler sokaklarda, Gazze'yle dayanışıyor.

İsrail, Filistin'den defol!
Diren Gazze!

Yaşasın küresel intifada!

Erdoğan konuşma, anlaşmaları iptal et, Türkiye-İsrail işbirliğine son!

BARIŞ İÇİN OYUMUZ SELAHATTİN DEMİRTAŞ'A

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde hırsızlara da ırkçılara da mahkûm değiliz.

Bizim eşitlikten, özgürlükten, adaletten yana bir adayımız var.

HDP adayı Selahattin Demirtaş'ın alacağı her oy, barışa, dayanışmaya verilen oy olacaktır.

Erdoğan da İhsanoğlu da zenginlerin adayı, zenginler adına cumhurbaşkanlığı yapacaklar.

Selahattin Demirtaş yoksulların, dışlananların, sesi kesilmeye çalışılanların adayı.

Başka bir dünyanın, başka bir Türkiye'nin mümkün olduğunu savunanlar, Selahattin Demirtaş kampanyasında birleşiyor.

Oyumuz 10 Ağustos'ta Selahattin Demirtaş'a!

İsrail terörüne de Yahudi düşmanlığın da hayır!

Bu satırlar yazılırken, İsrail yine " Hamas'ın kuralları ihlal ettiği" gerekçesiyle kısa süreli ateşkesi bozmuş ve Gazze'ye saldırıya başlamıştı. Şu ana kadar İsrail bombardımanıyla ölen Filistinli sayısı 530'u geçti. Dünyanın gözü önünde işlenen bir katliamla karşı karşıyayız.

Ölenlerin en az dörtte biri çocuk.

İsrail devleti korsanca bir pervasızlıkla çocukları, kadınları öldürüyor. Tüm dünyada İsrail'e karşı müthiş bir öfke var ve hemen her ülkede kitlesel eylemler gerçekleşti.

Türkiye'de ise, eylemler İsrail saldırganlığını vahşiliğiyle kıyaslandığında cılız ve dağınık bir şekilde geçiyor.

Daha büyük eylemler örgütlemeliyiz.

Daha büyük, daha etkin toplantılar, konferanslar örgütlemeliyiz ama her şeyden önce eylemler daha birleşik bir şekilde örgütlenmeli. Tüm işçi sendikalarının eylemlere katılımını sağlamak için adım atılmalı.

İsrail'e karşı kampanya, aynı zamanda İsrail'le arası sözde açık olan ama ticari ve askeri anlaşmaları eskisinden çok daha güçlü bir işbirliği içinde sürdüren AKP hükümetine karşı vurguları da içermelidir.

Askeri ve ticari işbirliğine derhal son verilmelidir.

Yahudi düşmanlığını durduralım

Türkiye'de İsrail'in Filistin'e her saldırısında, İsrail'e karşı öfkeyle Yahudi düşmanlığını birbirine karıştıran gruplara tanık oluyoruz. Ama bu sefer, önceki dönemle kıyaslanamayacak kadar yoğun bir Yahudi düşmanı açıklamaya tanık oluyoruz.

Özellikle Yeni Akit adındaki ırkçı yayın organı, İsrail devletinin saldırganlığını önce tüm Yahudilerin omuzuna ama en çok da Türkiyeli Musevi cemaatinin mensuplarının omuzlarına yıkmaya çalışıyor. Türkiye'de yaşayan Yahudileri düşmanlaştırıyor, hakaret ediyor ve 6-7 Eylül olaylarını hatırlatarak gözdağı veriyor.

İŞİD'in çılgınlıkları nasıl hiçbir müslümanın sorumluluğunda değilse, İsrail'in Filistin'e yönelik vahşi saldırıları da Yahudilerin ve Türkiyeli Yahudilerin sorumluluğunda değildir.

Akit gibi İsrail'in saldırganlığını bahane ederek Yahudilere yönelik ırkçılığı, nefret söylemini yaygınlaştırmaya çalışanlara, Türk devletinin soykırımcı, pogromcu geleneğini yaşatmak isteyenlere yanıtımızı sokaklarda vermeli ve ırkçılık karşıtı kampanyaları güçlendirmeliyiz.

Akit yazarları hakkında suç duyurusunda bulunmalıyız ve bu suç duyurularını kitlesel kampanyalar hâline getirmeliyiz. Özellikle "Her gittikleri yerde fitne-fesat çıkaran Yahudiler" diye başlayan cümleler kuran Yeni Akit yazarı Faruk Köse gibiler hakkında hızla suç duyurusunda bulunmak, böylelerinin ceza almasını sağlamak zorundayız.

Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Alper Ard, Canan Şahin, Faruk Sevim, Gül Dönmez, Levent Şensever, Meltem Oral, Muhammed Almahmoud, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Volkan Akyıldırım.

Suriyeli sığınmacılar başımızın tacıdır

Baas rejimi 2011 yılının Mart ayında, Arap devrimleriyle birlikte diğer Ortadoğu halkları gibi kendi diktatörüne karşı ayaklanan Suriye halkına karşı kapsamlı bir savaşa girişti. Esad güçlerinin başlattığı kanlı savaşta 200 bine yakın insan öldü. On binlerce kişi tutuklandı ve işkencelerden geçirildi. Milyonlarca insan Suriye dışına kaçtı.

Türkiye'deki Suriyeli sığınmacı sayısı 1 milyonu aştı. Suriyeliler, son aylarda Ankara, Antep, Maraş ve Adana gibi şehirlerde sık sık ırkçı saldırıların hedefi oluyor. Evleri yakılıyor, işyerlerine saldırılıyor. Medyada Suriyelilerin "etrafi rahatsız ettikleri", "Türklerin işsiz kalmasına sebep oldukları", "ticaret yaparak esnafı zor durumda bıraktıkları" gibi ırkçılığı körükleyen bir dizi haber yer alıyor. Bazı kentlerde "Suriyelileri istemiyoruz" gösterileri yapılıyor.

Bir kısım "sol" örgüt "cihatçı teröristler" diyerek sığınmacılara yönelik düşmanlığa ortak olurken, İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu geçen günlerde dilencilik yapan Suriyelilerden yakındı ve onları "kendi rızaları dışında" kamplara yollamak üzere bir

Suriye'de bir duvar yazısı; "Bir gün savaş bitecek ve şirime geri döneceğim"

çalışma başlattıklarını duyurdu.

İrkçılığa hayır!

Mülteci düşmanlığı, tüm dünyada ırkçıların merkezi politikalarından biri. Toplumdaki sorunların, yoksulluğun ve işsizliğin sebebi, kayıt dışı ve asgari ücretin bile altındaki paralarla çalışmak zorunda bırakılan Suriyeli sığınmacılar değil patronlardır. Tayyip Erdoğan "ekonomik büyüme" ile övünürken, devlet kurumu TÜİK'in araştırmalarına göre ekonomik büyüme yoksullara yaramıyor

ve üniversiteyi bitiren her üç kişiden biri işsiz. İşçi sınıfının yaşam koşullarının sorumlusunun kim olduğunu anlamak için Soma'ya bakmak yeterli. Patronları koruyan ve onlara ek ödeme adı altında milyon dolarlar veren AKP, madencilerin yakınlarına ise tekme-tokat saldırmıştı.

Öte yandan hükümet, Suriyelilerin statüsünü de kabul etmiyor. Suriyeliler misafir değil mülteci. Tüm hakları tanınmalı; barınma, beslenme gibi temel ihtiyaçları karşılanmalı ve can güvenlikleri sağlanmalıdır.

Muhammed Almahmoud: (Antep'te yaşayan Suriyeli muhalif aktivist)

"Antep'te günlük yaşamın her anında insanların Suriyelilerden yakındığını duyuyorum. Özellikle kadınlara yönelik taciz dikkat çekiyor. Geçtiğimiz günlerde bir Suriyelinin aracına saldırı oldu. Maraş Valisi, Antep Emniyet Müdürü saldırıların asla kabul edilemeyeceğini söyledi, ancak kısa vadede bir adım atılmadı. Antep Belediye Başkanı Fatma Şahin, yoksul Suriyelilerin "vatandaşlarımızın hayat kalitesini etkilediğini" ve kamplara gönderileceklerini söyledi. Hükümet Suriyelilere çalışma hakkı vermeli, iş yaşamında kolaylık sağlamalı.

Milyar dolarları olan bir devlet, barınma ve beslenme gibi temel sorunları çözmeli. Birkaç aydır Suriyelilere ikamet belgesi dahi verilmiyor."

DurDe ne diyor?

Sosyalist İşçi, İrkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De aktivisti Levent Şensever'e Suriyeli sığınmacılara yönelik saldırılara karşı nasıl mücadele edileceğini sordu:

"Suriyeli mültecilere yönelik ırkçı ve ayrımcı saldırılar son günlerde arttı, linç girişimleri ne kadar vardı. DurDe Platformu olarak bu gelişmeleri kaygıyla izliyoruz.

Bu saldırıların arkasında birçok neden var. Birincisi, Suriye'deki iç savaşın Türkiye'de bir iç politika malzemesi olarak kullanılması ve

bu çerçevede çeşitli siyasi aktörlerin kadın, yaşlı, çocuk demeden savaştan kaçan Suriyeli sivilleri savaşın öznesi gibi göstermesi. Oysa bu insanlar, kanlı bir iç savaşın mağdurları; bunun altı çizilmesi gerekiyor. Bu noktada, AK Parti'nin Suriye politikasına itiraz eden solun da Suriyeli sığınmacıları hedef gösterdiğine tanık oluyoruz.

İkincisi, devletin bu uzun süre devam edeceği belli olan meseleye dair uzun vadeli ve çözüme yönelik bir politikasının olmaması. Sığınmacılara "mülteci" statüsü tanımayıp onları "misafir" olarak tanım-

laması, sorunu geçiştirme anlayışını yansıtıyor. Oysa bu sorun, uzun süre gündemimizde olacak büyük boyutlu bir sorun. Dolayısıyla devletin sorunu insani çerçevede çözecek, uzun vadeli politikaları olması gerekiyor. Burada, sorunun uluslararası sözleşmeler ve insan hakları çerçevesinde ele alınması önemli. Sorunun birçok boyutu var; ama en önemlisi insani boyutu.

Üçüncüsü, devletin sığınmacıların çeşitli kanatlarına yönelik ayrımcı bir yaklaşıma sahip olması. Sığınmacılar için oluşturulan kampların hepsi,

siyasal İslamcı grupların denetiminde. Dolayısıyla Alevi, Kürt, Ermeni veya Roman gibi Müslüman çoğunluk profiline uymayan Suriyeli sığınmacılar bu kamplarda kalmamayı yeğliyor. Bu gruplar sığınmacılar arasında en yoksul kesimleri oluşturuyor ve İstanbul gibi metropol kentlerde sokaklarda gördüğümüz sığınmacıların büyük kısmı bunlardan oluşuyor. Devlet bu kesimlere, metropollerde yerleşmesini engellemek için kamplarda verdiği gıda, sağlık ve eğitim gibi temel insani hizmetleri sağlamıyor. Dolayısıyla bu kesimin mağduriyetini daha da artıran

aslında devletin politikaları. DurDe, Suriyeli sığınmacıların savaş mağduru siviller olduklarının altını çizerek, bir yandan faşist ırkçı saldırılara karşı bir tutum takınmak, diğer taraftan devletin uluslararası sözleşmeler ve insan hakları temelinde bu mağdurlara destek vermesi gerektiğini savunuyor.

Bu çerçevede, 9 Ağustos, Cumartesi günü İstanbul'da, İstiklal Caddesi'nde bir dayanışma eylemi düzenleyeceğiz ve önümüzdeki dönem sığınmacılarla dayanışma çalışmalarımızı genişleterek sürdüreceğiz.

AKP'nin İsrail politikası: Popülist hipokrasi

Türkiye hükümeti İsrail meselesini bir "dava" gibi sunmaya çalışsa da burjuva devlet anlayışının her türlü açmazının içinde resmi geleceği devam ettirmekten vazgeçmiyor.

Ne Davos zirvesindeki esip gürlmeler ne de Mavi Marmara'da İsrail devletinin yardım filosa yaptığı alçakça saldırıya karşı sergilenen sert retorik reel rakamları gölgede bırakmaya yetiyor. İsrail devleti varlığını büyük devletler sayesinde elde ettiği silah ve ticaret üstünlüğüne borçlu. "Quartet" dedikleri dörtlü; ABD, İngiltere, Avrupa Birliği ve Rusya, sağladıkları silah ve ticaret alanı ile İsrail için Ortadoğu'ya uzanan kan damarları.

Türkiye bu ağın içinde güçlü bir kan damarı olmayabilir ama bu havuzdan beslenen ciddi bir kılcal damar olduğu kesin. İsrail ile yapılan silah, uçak, tank anlaşmaları ve diğer ticari anlaşmalar hem Türkiye için hem İsrail için

önemli.

İç siyasette AKP tabanını İsrail karşıtı bir siyasi hat etrafında tutmak için sarf edilen radikal laflar, Türkiye için ancak değeri ABD dolarları ile ölçülen bir "yalnızlık" anlamına gelebilir. Asla 1990'ların İsrail-Türkiye işbirliği konseptinden radikal bir kopuşu imleyemez.

2010'dan sonra ticaret hacminin yüzde 30 artması ve 2013'te askeri işbirliğinin devam edeceği konusundaki açıklamalar da AKP'nin İsrail karşıtlığındaki iki yüzölçümünü görmemiz için yeterli. Türkiye'de hükümetlerin ikiyüzlü tutumları AKP ile başlamadı elbette. 1949'da İsrail'i tanıyan ilk devletlerden olan TC, yıllarca yürüttüğü kirli savaşta kullandığı askeri mühimmat ve teçhizatları ikili anlaşmalarla zaman zaman İsrail'den temin etti. Ticari ilişkiler güçlendirildi. AKP döneminde ise, 2009'da İsrail ile ticaret yapan şirketleri boykot kampanyasından korkan

dönemin Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik bir genelge ile bu şirketlerin ülke ekonomisine katkılarını anlatıyordu.

Hükümet için İsrail karşıtlığının bir başka sömürülme fırsatı da 17 Aralık operasyonları ile doğmuştu. Yolsuzlukların üzerini örtmek için ABD-İsrail

destekli olduklarını ileri sürdükleri "darbeye" karşı bir yargı darbesi yaparak tüm savcı ve hâkimleri görevden almışlardı.

AKP'nin İsrail karşıtlığını söylemsel bir sömürü üzerine kurduğunu görmekteyiz. Bu söylemsellik antisemitik bir

tutumu da içinde barındırıyor. Soma'da madenci yakınlarından birine "İsrail dölü" diye bağırarak Başbakan'ın İsrail karşıtlığı reel siyaset sözü konusuna pragmatizm sıkışsa da gündelik siyasi dilde sıradan ırkçılığa nasıl da teslim oluyor.

Anti semitizm: İrkçılığın Türkiye'deki "sıradan" tezahürü

Türkiye Cumhuriyeti'nin antisemitizm konusundaki sicili, tüm diğer gayrimüslim azınlıklar konusunda olduğu gibi gayet kirli. 1934'te Çanakkale'de dükkânları yağmalayarak ve Yahudileri evlerinden atarak başlayan Trakya olayları, "Vatandaş Türkçe Konuş" kampanyaları ile Yahudilerin düşman gösterilmeleri ve 1942'de uygulanan Varlık Vergisi bize Nazizmin 30'lardaki ve 40'lardaki politikalarına öykünmüş ve bu politikaları uygulamış bir devlet geleneğine sahip olduğumuzu gösteriyor. Bu devlet geleneği Türk kimliği ve Sünni Müslümanlık üzerine inşa edilmiş. Bugün hükümet bu kimliklerden Türk vurgusunu silikleştiriyor gibi görünse de, mesele Yahudilik olduğunda ortaya dökülen muhafazakâr-ırkçı bir rezervi var.

Anti-semitizm, devlet ve hükümetin dışında da sıradanlaştırılan bir ırkçılık türü. Hitler'in Kavgam kitabının 13

ayrı yayınevi tarafından basıldığı ve MHP teşkilatlarında çok popüler olduğu bilinen bir ülkede, İsrail devletinin politikalarına karşı çıkarken antisemitizme karşı sonuna kadar mücadele etmeliyiz. Antisemitizm bugün Gazze'de yüz binlerce insanı ölümlerle burun buruna bırakan İsrail devletine ve onu destekleyen uluslararası kapitalizme karşı İsrail devle-

tinin politikalarından hiçbir çıkarı olmayan Yahudilerle birleşmemizin önündeki en büyük engel. Ancak ırkçılıktan uzak bir Siyonizm karşıtlığıyla dünya Yahudilerine İsrail'in güvenli tek sığınak olmadığını, İsrail devletinin birçok yoksul Yahudi'nin emek sömürüsüne ve Filistin topraklarının işgaline dayanan bir devlet olduğunu anlatabiliriz.

İşgal altındaki Filistin toprakları: Tecrit ve izolasyon

Çoğu İsrail kurulan topraklarından sürülen 750 bin Filistinlinin çocuk ve torunlarının oluşturduğu Gazze nüfusunun yüzde 33'ü kamplarda yaşıyor.

1948'de ırkçı temeller üzerine kurulan İsrail devleti, sadece işgal ettiği alanları sürekli genişletmekle kalmadı, aynı zamanda işgale karşı çıkan Filistin direnişinin her biçimine karşı hep ezici politikalar güttü. 1960'lar ve 70'lerde direnişin liderliğini yapan Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Oslo barış görüşmeleri sürecinde gittikçe dip-

lomatik ve tabandan kopuk bir uzlaşma örgütü haline gelmesine karşı 1987'de kurulan Hamas'ın Gazze halkından aldığı desteği ambargolarla ve şiddetle bastırmaya çalıştı. Filistin halkının tecrit edildiği iki alandan biri olan Gazze'de durum açlık, susuzluk, elektriksizlik ve sürekli askeri müdahale iken Batı Şeria'da da durum farklı değil.

Oylarımız barışa, m

Demirtaş'ın cumhurbaşkanlığı kampanyası, dört bir taraftan ideolojik saldırıya uğruyor. AKP'liler bir yandan, ulusalcılar diğer yandan, sol maske takan milliyetçiler bir başka taraftan Demirtaş'ı yıpratmaya çalışıyor.

Aslı astarı olmayan, kafa karıştırmak için üretilen bir dizi soru, kampanyayı yapan aktivistlerin karşısına çıkıyor. Çok açık ki, ırkçı, neoliberal, milliyetçi ve hırsız olmayan bir insanın cumhurbaşkanı adayı olması, devletin ve medyanın etrafında yuvalanmış olanları kaygılandırıyor.

2. turda ne yapacağız? Demirtaş ne yapacak?

Öncelikle 10 Ağustos'a kadar birinci tur kampanyası yapacağız. Bu yüzden bu soruya şöyle yanıt veriyoruz: Siz birinci turda kime oy vereceksiniz? Bu soruyu Erdoğan ve İhsanoğlu'na neden sormuyorsunuz? Selahattin Demirtaş'a oy kampanyası yapmamızın gerekçeleri, eğer Demirtaş 2.tura kalamazsa ortadan kalkmış olmayacak. Biz yine hırsıza da ırkçıya da oy vermeyeceğiz. Gelin beraber Demirtaş için kampanya yapalım.

Demirtaş kampanyası Erdoğan'a mı yarıyor?

Selahattin Demirtaş için yapılan kampanya, ne Erdoğan'a ne de başka bir burjuva adaya yarar sağlayabilir. Bu kampanya sadece özgür-

lük, barış ve eşit koşullarda kardeşlik mücadelesini sürdürenlere yarayabilir. Bizimkisi, hem hırsızlar ve neoliberallere karşı hem de ırkçılara, milliyetçilere, cumhuriyetçilere ve faşistlere karşı net bir kampanya. Hem AKP'yi eleştiren hem de CHP-MHP koalisyonunu eleştiren bir kampanyanın AKP'ye yarayaçağını söyleyenler, aslında Demirtaş'ı bırakıp dönüp İhsanoğlu için kampanya yapmamızı öneriyor. İrkçi ve faşist partilerin adayı için kampanya yapmamak neden AKP'ye yarasın? Tersine, AKP'nin ekmeğine yağ süren tam da bu yaklaşım. Aynı yaklaşımı yerel seçimlerde CHP-MHP ittifakı sırasında gördük. Aradan bu kadar kısa süre geçmiş olmasına rağmen, ulusalcıları solcuymuş gibi lanse etmekten, faşistlerin adayını Erdoğan'a rakip ve desteklenmesi gereken muteber insanlarmış gibi göstermekten vazgeçmemeleri, muhalefeti kendi tekellerinde görmelerinden, kibirlerinden kaynaklanıyor. İlke diye bir şey var! Biz her şeyden önce ilkelere oy veriyoruz. İlkeler mücadelenin ihtiyaçlarına göre esnetilebilir ama faşist partinin adayına oy vermeyenleri Erdoğan'a hizmet etmekle suçlamak, ilke esnetmek değil, ilkesizliğe çağrı yapmaktır.

Demirtaş'a verilen oylar boşa mı gidecek?

Bu, her seçimde, bazılarının,

radikal alternatiflere oy çağrısı yapanlara yönelik temel eleştirisidir. 2007 yılında Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyasında da, 2011 genel seçimlerinde Emek-Barış-Özgürlük Bloğu'nun kampanyasında da, 30 Mart yerel seçimlerinde de hep aynı eleştiriyle karşılaşırız. CHP'liler ya da AKP'liler, CHP ya da AKP'den başka bir adaya verilecek oyların boşa atılmış oylar olduğunu söylerler.

Gezi direnişinde öldürülünleri "polisimiz destan yazmıştır" diyerek karalayan Erdoğan'a; oğluna paraları sıfırlaması gerektiğini söyleyen, hırsızlık yapan bakanlarını yargılatmak için elinden geleni yapan bir lidere sahip AKP'ye verilen oylar mıdır boşa gitmeyecek olan?

Ya da ırkçı, kafatasçı bir partinin adayına destek olmak mıdır boşa oy vermemek? Çözüm sürecine karşı çıkan partiler koalisyonunun adayını mı desteklemektir?

Oyumuz boşa gitmeyecek. Zaten sorunu sadece bir oy atmak olarak görmüyoruz. Demirtaş'a verilecek her oy, ırkçılığa, milliyetçiliğe karşı barışı, çözümü, halkların özgürlüğünü kimlerin savunduğunu gösterecek. Demirtaş'a verilecek oylar, önümüzdeki dönemin mücadelesine biriktirdiğimiz gücün göstergesi olacak. İdris Naimlere, Erdoğan Bayraktarlara, Egemen

Bağışlara, Emine Ülkerlere, hırsızlara, çevre katliamcılara, ayrımcılara, onların partilerine, adaylarına verilecek oyların yanında, Demirtaş'a verilecek her oy anlamlıdır.

Demirtaş sadece Kürtlerden mi oy alacak?

Demirtaş, her şeyden önce Kürt özgürlük hareketinin içinde gelişen bir devrimci. Öncelikle Kürt halkı ezici bir çoğunlukla kuşkusuz Demirtaş'a oy verecek. Ama batıda da, sadece batıda yaşayan Kürtlerden değil; özgürlük, eşitlik ve adalet için mücadele eden emekçilerden de oy alacak. Önemli olan bu oyların artırılması. Bu yüzden batıda Demirtaş kampanyası çok daha yaygın bir şekilde sürdürülmeli.

Ayrıca bu soruyu soranlar, İhsanoğlu'nun da sadece batının sahillerinden oy alacağını neden gündeme getirmiyorlar? CHP yıllardır bir sahiller, orta sınıflar partisi hâline dönüşmüş durumda.

Demirtaş, batı işçi sınıfına da bir ölçüde seslenebilen, bir alternatif olarak görülen bir siyasetçi. Önemli olan, bu soruyu sorarak "Demirtaş sadece Kürtlerden oy alabilir" diyen milliyetçilere inat, Demirtaş'ın batıdan alacağı oyu artırmak. 10 Ağustos akşamı tüm karamsarları şaşırtan bir oy oranıyla çıkmasını sağlamak.

Ekmeleddin İhsanoğlu daha gerçekçi bir aday değil mi?

Bu soru da esas olarak Demirtaş'a verilecek oyların boşa gideceğini iddia eden zihniyetin ürünü. Birbirinden tümüyle farklı iki olgu var ortada. İhsanoğlu başka bir siyaset dünyasının ürünü, Demirtaş ise bambaşka. Birisi diğerinin boşluğunu doldurabilecek, birisi diğeri için kenara çekilecek alternatiflerden söz etmiyoruz. Birisi, Kürt halkına düşman olan partilerin adayı, diğeri Kürt halkının, halkların kardeşliğini savunanların adayı. Birisi devletin, cumhuriyet partilerinin adayı; Demirtaş ise "başka bir Türkiye, başka bir cumhuriyet" diyenlerin adayı. Birisi solcu, birisi sağcı.

Bu durumda, bir sağcının bir solcudan daha gerçekçi bir aday olduğunu iddia etmek, sağcılığa övgüler dizmektir.

Sorun hangi adayın daha gerçekçi olduğu değil; hangisinin işçilerin, yoksulların, kadınların, LGBTİ bireylerin, Kürtlerin, Ermenilerin, Çerkeslerin, Alevilerin gerçek sorunlarına yanıt üretebilecek aday olduğu. Bunun ise İhsanoğlu olmadığı çok açık. Eğer bu iki adayın birbirlerinin oyunu alacağını düşünen varsa, İhsanoğlu'nu ikna etmek ve Demirtaş lehinde adaylıktan çekilmesini sağlamak için çabalaması çok daha doğru olacaktır.

Selahattin Demirtaş'a oy vermek için 15 neden

- Barışı savunuyor
- Halkların eşit koşullarda kardeşliğini savunuyor
- Soma'da madencilerin, grevlerde işçilerin yanında
- Neoliberal politikalara karşı mücadele ediyor
- Ermeni soykırımını kabul ediyor, soykırımın tanınması için mücadele ediyor
- Kentsel dönüşüme, çevre katliamına ve hayvanların katledilmesine karşı
- İrkçılığa ve milliyetçiliğe taviz vermiyor
- Darbecilere karşı
- Tüm inançlara ve inançsızlara saygılı
- Kadınların özgürlüğünden yana
- LGBTİ bireylerin hakları için mücadele ediyor
- Vicdani ret hakkını savunuyor
- Sadece oy değil, kapitalizme karşı mücadele çağrısı yapıyor
- Hrant Dink'in hesabının sorulmasını, "öldür diyenlerin yağılanmasını" savunuyor
- Demokratik yepyeni bir anayasa için mücadele ediyor

mücadeleye!

DSİP seçim kampanyası için sokakta: Barış için Demirtaş!

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) İstanbul İl Örgütü, iki haftadır cumhurbaşkanlığı seçimleri için her gün sokakta. Taksim, Kadıköy, Şişli ve Üsküdar'da açılan standlarda binlerce bildiri dağıtıldı. Sosyalist İşçi'nin 'Oylar Demirtaş'a' manşetiyle çıkan son sayısı bitti. Barış bayrakları ve müzik eşliğinde açılan standlarda, kampanyayı görünür kılmak için üretilen rozetler büyük ilgi gördü.

İstanbul'un yanı sıra Ankara ve İzmir'de de DSİP üyeleri geçtiğimiz haftayı sokakta geçirdi. Ankara'da Kızılay ve İzmir'de Karşıyaka İzban çıkışında bildiri dağıtımı ve Sosyalist İşçi satışı yapıldı.

Bu hafta İstanbul'da: 23'ünde forum, 25'inde barış yürüyüşü!

DSİP bu hafta İstanbul'da 23 Temmuz Çarşamba günü Cezayir Toplantı Salonu'nda bir etkinlik düzenleyecek. Barış isteyenlerin adayı Selahattin Demirtaş'ı desteklemek için yapılacak toplantıda HDP MYK üyesi Arife Köse, barış aktivisti Eli Haligua, Şehir Üniversitesi'nde öğretim görevlisi Ferhat Kentel, Taraf gazetesi yazarı Hayko Bağdat, Guşips dergisi yayın koordinatörü Kuban Kural, DSİP Eş Başkanları Meltem Oral ve Şenol Karakaş, YSGP'den Ufuk Uras ve HDP

İstanbul milletvekili Sebahat Tuncel konuşmacı olarak yer alacak.

25 Temmuz Cuma günü ise İstanbul'da Taksim'deki Tünel Meydanı'nda saat 18:30'da Barış İnisyatifleri'nin çağrısıyla Demirtaş'ı desteklemek için bir yürüyüş yapılacaktır.

haftanın yorumu

Filistin sorununun çözümü

Filistin sorununun askerî bir çözümü yoktur. Tüm silahlı örgütlerin, sıradan Filistinlilerin, gençlerin, intihar komandolarının akıl almaz bir kahramanlıkla direnmesi anlaşılır, desteklenmelidir ve kuşkusuz sürecektir, fakat İsrail devletinin güçlerini yenmeleri mümkün değildir.

Arap ülkelerinin Filistinlilerden yana bir askerî müdahalede bulunmaları hayal bile edilemez, fakat bir an için hayal etmeye çalışsak, böylesi bir müdahalenin de Amerika destekli İsrail'i yenilgiye uğratması mümkün değildir.

İsrail'de ezici çoğunluğu emekçi olan Filistinlilerin, başka ülkelerdeki emekçilerin mücadele yöntemlerini uygulama olanağı da kısıtlıdır. Filistinli işçilerin bir genel grevinin İsrail ekonomisi üzerindeki etkisi çok zayıftır.

elbet siyonist İşçi Partisi barışı savunduğu dönemlerde iktidara gelmiştir. Zaman zaman, Filistin bölgelerinde savaşmayı olağanüstü bir cesaret göstererek reddeden İsraili asker sayısı birkaç yüzü bulmuştur.

Ne var ki, barış ve ayrı bir Filistin devleti istemek ile Filistinlilerin tüm ülkede (yani kendi tarihsel topraklarında) eşit olarak yaşama hakkını savunmak aynı şey değil. Barış istemek başka, İsrail devletini bir Yahudi devleti (yani ırkçı bir devlet) olarak tanımayı reddetmek başka. Birincisi eksiktir; ikincisi doğrudur.

Kaldı ki, ayrı bir Filistin devletinin nasıl bir şey olacağını ipuçlarını geçtiğimiz birkaç yıl içinden aldık: İsrail'in askerî çizimlerini, ekonomik olarak tümüyle İsrail'in sadakasıyla yaşayan, parça parça, fakir bir karikatür.

Gerçekçi çözüm

Filistinlilerin İsraili Yahudilerle birlikte insanca yaşamasını sağlayabilecek tek çözüm çevre Arap ülkelerinin işçi sınıflarında, yoksul emekçi kitlelerinde yatar.

Arap Baharı'nı gerçekleştiren, diktatörleri deviren kitlelerde yatar. Bu ülkelerde gerçekleşecek sosyalist devrimler tüm bölgedeki dengeleri değiştirecek, İsraili Yahudi işçilerin kafalarında ki "düşman" kavramını ortadan kaldıracaktır.

İki itiraz duyar gibiyim. Biri, Türkiye'de Arapları küçük gören yaygın ırkçılıktan kaynaklanan, "Oralarda işçi sınıfı mı var?" sorusu. Bu soruyu soranlara Mısır, Irak, Suriye işçi sınıflarının rakamlarına ve tarihine göz atmalarını öneririm. Cevabı bulmaları uzun sürmeyecektir.

İkinci itiraz, belki de, savunduğum çözümün gerçekçi olmadığı. İlk bakışta öyle gelebilir. Ama İsrail devletinin bir Filistin devleti kurulmasına izin vereceğini ummak gerçekçi midir? Ortadoğu gibi istikrarsız ve karmaşık bir bölgede Amerika'nın İsrail gibi sağlam bir müttefikten vaz geçeceğini beklemek gerçekçi midir?

İsrail işçi sınıfı

İsrail'in Yahudi işçi sınıfının Filistinlileri egemen sınıfa karşı ortak bir mücadelede müttefik olarak görmeleri ve Filistinlilerin haklarını savunmaları, ülkede sosyalist bir çözümün temel koşulu olarak düşünülebilir, fakat bunun gerçekleşme olasılığı da yok denecek kadar küçüktür. Bunu anlamak için İsrail'in kendine özgü koşullarını düşünmek gerek. İsrail, kurulduğu günden bu yana 60 küsur yıldır sürekli savaş hâlinde olan bir ülke. Bir yanı deniz, üç yanı bu süre içinde defalarca savaştığı ülkelerle, kendinden ölçülemeyecek kadar daha kalabalık olan "düşmanla" çevrili bir ülke. İsraili Yahudilerin ezici çoğunluğunun gözünde, devleti zayıflatmak demek, kendi hayatını tehlikeye atmak demek.

Bu nedenle, İsrail'de bugüne kadar bizzat siyonist devleti sorgulayan, gerçekten anti siyonist, devrimci bir örgüt çıkmamıştır; böylesi tek tük bireyler ise yurtdışına kaçmak zorunda kalmıştır.

Bu, barış isteyen, Filistinlilerin kendi devletlerini kurma hakkını savunan İsraili Yahudi olmadığı anlamına gelmez. Aksine, kitlesel barış hareketleri çıkmıştır; sosyal demokrat (ve

Roni Margulies

İhsanoğlu'na oy vermemek için 11 neden

- Neoliberal politikaları savunuyor
- Vicdani ret hakkını bırakın tanımayı ne olduğunu bile bilmiyor
- Ermeni soykırımı sorununda geleneksel devlet politikalarını savunuyor
- Genel olarak barışı savunuyor görünüyor ama Kürt sorununda çözüm sürecini desteklemeyen partilerin adayı
- Büyük Birlik Partisi'nin adayı. Bu parti hem Rahip Saantoro cinayetinde hem de Hrant Dink cinayetinde rol oynayan faşist bir parti
- Faşist MHP'nin adayı. MHP hem ırkçı hem de Türkiye'de Türklerden başka hiçbir halkın yaşamadığını savunan bir parti
- Çevre katlimasına izin verip vermeyeceği, nükleer santralleri savunup savunmadığı belli değil
- LGBTİ bireylerin haklarını savunmuyor
- CHP'nin adayı. CHP tüm 2000'li yıllarda demokratik her gelişmenin karşısında duran, darbe anayasasını savunan, çözüm sürecine karşı çıkan, Ergenekoncuların avukatlığını yapan bir parti
- Kürtaj hakkına karşı çıkıyor
- "Rasyonel düşünmek durumundayız" diyerek anadilde eğitime karşı çıkıyor

Erdoğan'a oy vermemek için 11 neden

- Neoliberal politikaları savunuyor, patronlar sınıfının çıkarlarını koruyor
- Yolsuzluktan aklanmış değil, sıfırlanan paralarla ilgili açıklama yapmıyor
- Polis şiddetini meşrulaştırıyor ve teşvik ediyor
- Berkin Elvan'ın ailesini miting alanında yuhalattı
- Kadınların kaç çocuk doğuracağına, kürtaj hakkına karışıyor
- LGBTİ'leri hasta olarak gören bakanları destekliyor
- Tam bir çevre katlimcısı, her dereye baraj, her ormana AVM, her deniz kenarına nükleer santral yapmayı amaçlıyor
- Yolsuzluğu aklamak için darbecilerin, Ergenekoncuların aklanmasından yana
- Ermeni soykırımıyla ilgili taziyede bulunsa da soykırımın gerçekleştiğini kabul etmiyor, devlet adına Ermenilerden özür dilemiyor
- Farklı inançlara saygı göstermiyor
- Hrant Dink davasının böylece bitmesinden yana. Devletin karanlık mekanizmasının açığa çıkmasına ve Dink cinayetinde dahil olan kamu görevlilerinin yargılanmasına izin vermiyor

Anti-Capitalista

Antikapitalist bir sol için temeller

Kapitalizm ve ırkçılık: Ne kadar ilişkili?

İrkçilikle kapitalizmin bir ilişkisi var mı? Bazıları olmadığını, bunun zorlama bir ilişki olduğunu söylüyor. Kapitalizmin temelinde kâr güdüsü vardır, bu doğru. Ama temelinde bu olması, kapitalizmin sadece kâr güdüsünden ibaret olduğu ya da egemenlerin işçi sınıfıyla kurduğu tek ilişkinin emek sömürsü olduğu anlamına gelmiyor. Çoğu zaman daha karmaşık araçlara da başvuruyor. İrkçilik bunlardan birisi.

İrkçilik ne zamandan beri var? İrk fikri icat edilmiş bir kavramdır. 17. yüzyılda özellikle kapitalizmle başa baş gelişen ulus devlet kavramıyla birlikte yükselişe geçmiştir. Bundan önceki egemen sınıflar, nüfuz alanları altındaki halkları ırk temelli tanımlama ihtiyacı hissetmemişlerdi. Ulus devletin ortaya çıkışıyla birlikte, kapitalistler, ilişkide oldukları ulus devletlerin egemenlik sahasındaki işgücünü farazi ırksal farklılıklara göre kesin gruplara bölmek konusunda, daha önce tarihte hiç olmadığı kadar yoğun bir rekabete girdiler. Afrikalıların köleleştirilmesi, Küresel Güney'in halklarının Avrupalılar tarafından kolonileştirilmeleri, çok muazzam ucuz işgücü ve sıfır ücretli işgücü olanakları yarattı. Bu işgücünün bu maliyetlerde tutulması, kendilerinin kültürel olarak 'tembel', 'vahşi', 'entelektüel kapasiteleri sınırlı' ve günün sonunda insan-dışı olarak tanımlanmalarını gerektiriyordu. Modern dünyanın en büyük zenginlikleri, insan yerine konulmayan milyonlarca insanın korkunç şartlarda çalıştığı ve çoğu durumda canı pahasına yaratıldı.

Türkiye'de ırkçılık

Türkiye'de durum ne kadar farklı? Hrant Dink hunharca öldürüldükten hemen sonra, katillerinin "milli hislerle davranan bir grup genç" olduğu söylenen devlet görevlileri, elbette asıl faili, Ermeni Soykırımının tanınmamasından maddi çıkarı olan egemen sınıfı ve onun koca bir devlet mekanizmasını korumaya çalışıyordu. Türkiye'de cumhuriyet kavramı, ırkçı bir çabanın üzerine kuruludur. İttihat ve Terakki döneminden bu yana palazlanan modern Türk burjuvazisi, zenginliğini anavatanlarından kovdukları Ermeni ve Yunan halklarının varlıklarının üzerine konarak ve de ülkelerini sürekli bir düşük yoğun-

luklu savaş hâlinde tuttuğu Kürt halkını yok pahasına ucuz işgücü olarak çalıştırarak oluşturdu. Bu şekilde, organik seyrinde ilerleyecek bir artı değer birikiminden çok daha hızlı bir şekilde zenginleşebildi.

İrkçi ve faşist MHP'nin ırkçı ve faşist kurucusu Alparslan Türkeş, kendisini şöyle savunuyordu: "Bize ırkçı diyorlar. Oysa bilmeliler ki Türk milletinin kanında ırkçılık yoktur". Hem komik hem korkunç olan bu lafazanlık, bu cürette olmasa da, bugün bazı halkların diğerlerine nazaran ırkçılığa daha eğilimli olduğunu düşünen pek çok sol ve liberal tandanslı kişi tarafından çeşitli derecelerde savunulabiliyor. Bazıları Müslüman halkların ırkçılığa daha eğilimli olduğunu söylüyor, bazıları Yahudilerin halk olarak şiddet eğilimli olduğunu düşünüyor. İrkçılığa dair bu fikirlerin kendisi ırkçı. Yeryüzündeki tüm halklar, homo sapiens olarak aynı zihinsel kapasiteye sahiptir ve aynı düzeyde teknik, bilim, sanat ve mizah yeteneklerine sahiptir. Bunun dışındaki her türlü iddia ırkçıdır.

İrkçilik rastlantısal ve doğal mı?

İrkçılığa dair yaygın yanlış fikirlerin bir diğeri de ırkçılığın rastlantısal, her an karşımıza çıkabilir, insanın "doğasından kaynaklanan", en az insanlık kadar eski bir olgu olduğu.

Oysa ne ırk kavramı tarihte çok eskilere kadar giden bir geçmişe sahip, ne de insanlar ırkçı olma genleriyle doğuyorlar. İrkçilik, egemenlerin şu ya da bu çıkarlarına cevap vermek için merkezi olarak oluşturulan, dizayn edilen ve son şekli yine merkezi araçlarla verildikten sonra topluma sunulan mesajlardan oluşuyor. İrkçilik aşağıdan yukarı doğru hareket eden bir fikir değil, her zaman yukarıdan biz aşağıdakilere pompalanan bir ideoloji. Devletler, vatan-daşlarının ortalaması ırkçı fikirleri savunduğu için ırkçı politikaları yürürlüğe koymazlar, tam tersine, devletler ırkçı politikaları yürürlüğe koymaya karar verdikleri zaman ellerinde kaynakları toplumdaki ırkçı eğilimleri yaratmak ve artırmak için seferber ederler.

Hiçbir halk ırkçı fikirler taşımaya bir diğerinden daha yatkın değildir ve hiçbir halk ırkçı fikirleri yaygın ve kuşaktan kuşağa kendiliğinden taşıyamaz. Her zaman bu fikirlerin yerleştiricisi ve kıskırtıcısı bir devlet mekanizması, açıktan veya geri planda hareket eden örgütlenmeleriyle, müdahale eder. Aynı mahallede yaşayan bir Türk ve bir Ermeni, komşuluk ilişkilerinden kaynaklı gündelik herhangi bir tartışmayı defalarca yaşayabilir. Ancak bu tartışmayı koca bir Ermeni halkına karşı nefret söylemi, mülksüzleştirme, linç ve soykırım düzeyinde ancak bilinçli bir

devlet müdahalesi örgütleyebilir.

İrkçılığı birlikte yenelim

Egemen sınıfın, dolayısıyla devletin ırkçılığın canlı tutulmasındaki rolünü vurgularken, bundan çıkarılması gereken sonuç ırkçı söylem ve eylemlerde bulunan devletle alakasız insanların sorumluluktan muaf tutulmaları gerektiği değil elbette. İrkçi fikirlerle karşılaştığımız her yerde bunların adını koymalı, teşhir etmeli ve tekrarlanmaması için her türlü politik müdahalede ivedilikle bulunabilmeliyiz. Bu konuda net olmak gerekir. İstanbul Valisi İstanbul'da dilencilik yapan Suriyelilerin toplama kamplarına götürüleceğini söylediğinde, İHH başkanı İsrail'in Gazze'yi bombalamasını bahane ederek mahallelerindeki Yahudilere karşı ırkçı sözler sarfettiğinde veya sosyalist olduğunu söyleyen bir parti Kürt bir cumhurbaşkanı adayının "kapsayıcı" olmayacağını söylediğinde hep bir ağızdan buna karşı çıkmak gerekir. İrkçılığın olmadığı bir dünya mümkün ve yaratılabilir. İrkçi fikirler, işçi sınıfının birliğini bölen saçmalıklardır ve işçilerin küresel bir sınıf olarak kendi devasa güçlerinin farkına varmalarını engellemek için egemen sınıflar tarafından önümüze atılırlar. İrkçılığı parçalayalım ve ırksız ve sınıfsız bir dünyayı hep birlikte yaratalım.

Alper Ard

Somalı madenciler, şişe cam işçileri eylemde

● Somalı madenciler, kendilerine verilen sözleri tutmayan AKP'yi protesto etmek için geçtiğimiz hafta Ankara'da TBMM'ye yürüdü. Yüzlerce öfkeli madenci "Susma, haykır, taşeronu baş kaldır!", "AKP taşeron, ölüm demektir!" ve "Soma'nın ateşi AKP'yi yakacak!" sloganları attı. Yapılan basın açıklamasında taşeron sisteminin kaldırılması talep edilirken, daha sonra bir heyet TBMM'ye girerek meclisteki partilerin grup başkanvekillerine madencilerin talepleriyle ilgili bir dosya sundu.

● 20 Haziran'da greve çıkan ve bir hafta sonra grevleri AKP tarafından "ertelenerek" yasaklanan cam işçileri, İstanbul'daki Şişecam binasına yürüdü. "Sözleşme yoksa barış da yok", "Şişecam zammını al başına çal", "Sadaka değil hakkımızı isteriz" sloganları atan Şişecam işçileri, grev yasağına onay veren

Danıştay'ı da protesto etti. Gebze'deki Kent Gıda A.Ş.'de toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine işçiler greve çıktı. Grev bir haftadır sürüyor.

● 87 gü ndür direnişte olan Süttaş işçilerine geçtiğimiz hafta bir kez daha jandarma

saldırdı. Emekçiler Süttaş ürünlerini boykot etme çağrısı yapıyor.

● Sakarya Yüksek Hızlı Tren hattının Geyve kısmında çalışan 30 civarında işçi maaşlarını alamadıkları için iş bıraktılar. İş makinalarına el koyan işçiler haklarını aldı.

Memur-Sen'in derdi kamu emekçileri değil Erdoğan'ın başkanlığı

En fazla sayıda kamu emekçisinin örgütlü olduğu sendika konfederasyonu Memur-Sen, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Tayyip Erdoğan'ı destekleyeceğini açıkladı. Destekleme gerekçeleri arasında "küresel vesayet bitirilmesinde cesur davranma", "ülkenin ve milletin birliğine dair hassasiyetleri koruma" yer alırken, kamu emekçilerinin yaşam koşullarına ve taleplerine dair hiçbir şey yer

almıyor.

Memur-Sen'in cumhurbaşkanından bekledikleri arasında "emek ve sermaye arasında uzlaşma zemini oluşturabilme" ve "ekonomik istikrarın korunmasına ve ekonominin büyümesine katkı sunma" da yer alıyor.

Memur-Sen'in "emek ve sermaye arasında uzlaşma zemini" konusundaki tutumunu ise 2013 yazında yaptıklarından hatırlıyoruz. AKP ile tek

başına toplu sözleşme imzalayan konfederasyon, önce hükümetin %3+%3'lük teklifini "kabul edilemez" bularak masadan kalkmış, ertesi gün ise yeniden masaya oturarak bu tekliften daha düşük (örneğin 16 yıllık bir doktor için 223 TL yerine 123 TL) zammı kabul etmişti. Memur-Sen böylelikle 1.5 milyon kamu emekçisinin AKP'nin teklif ettiğinden dahi düşük bir zam almasını sağlamıştı.

mücadelenin içinden

İşçilerin ve emekçilerin adayı: Demirtaş

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, cumhurbaşkanlığı için aday isimlerini tartışmak yerine ilkelerin konuşulması gerektiğini söyleyerek, 20 Haziran'da kendi savunduğu ilkeleri kamuoyuna duyurmuştu. BAK'ın yayınladığı bu ilkeler arasında işçileri, emekçileri yakından ilgilendiren bölümleri yeniden hatırlayalım:

Cumhurbaşkanı, işçilerin, emekçilerin taleplerine duyarlı olmalı, neo-liberal işçi düşmanı politikalara karşı olmalıdır.

Türkiye'de çalışabilir nüfus içerisinde, bir milyon işverene karşılık, yirmi yedi milyon işçi ve emekçi var. Buna karşılık sendikali işçi sayısı bir milyon. Ücretli çalışanların yarısı asgari ücret alıyor. Dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırını aşması için gereken gelir, asgari ücretin beş katı. İş kazalarında Avrupa'da birinci, dünyada üçüncüyüz. Seçilecek cumhurbaşkanı bu adaletsizliklerin en aza indirilmesi için çaba göstermeli, özelleştirmelere karşı olmalı, sosyal devletten yana olmalıdır.

Askeri harcamaların azaltılmasından yana olmalıdır.

Özgürlükleri artıracak yeni bir anayasa için çaba göstermelidir.

Cumhurbaşkanı adaylarının yayınladıkları belgeler ve yaptıkları konuşmalar, yukarıdaki ilkeler açısından bir aday bariz biçimde öne çıkarıyor.

Selahattin Demirtaş, neoliberalizme karşı olduğunu ilan eden tek aday. Demirtaş sendikal, sosyal haklar konusunda, iş güvenliği konusunda işçi ve emekçilerden yana olacağını her fırsatta ifade ediyor.

Selahattin Demirtaş, askeri harcamaların azaltılması, demokratik bir anayasa yapılması, bu anayasada işçi ve emekçilerin haklarının azami ölçüde gözetilmesi hususlarında da taraf olacağını, var olan neoliberal düzenden yana değil, işçi ve emekçilerden yana olacağını açıkça beyan ediyor.

Diğer adayların ise, neo-liberalizme, özelleştirmelere, taşeronlaştırmalara karşı olduklarına dair hiçbir beyanları olmadı. İşçiler için var olan sendikal ve sosyal hakların genişletilmesi, askeri harcamaların azaltılması konularında da bir düşüncelerini duymadık.

Demirtaş, özelleştirmelere karşı işçi ve emekçilerin yanında duracak, hatta daha önce özelleştirilmiş işyerlerinin tekrar kamulaştırılması için gayret edecek bir aday.

Demirtaş, taşeronlaşmanın kesin biçimde yasaklanması için çaba gösterecek bir aday.

Demirtaş, işçi sağlığı, iş güvenliği ve sendikalaşma haklarının etkin kullanılması için çalışacak bir aday.

Bütün bunlar, var olan üç aday arasından Selahattin Demirtaş'ın tartışmasız işçi ve emekçiler için en uygun aday olduğunu bize gösteriyor.

Oylarımız birinci turda da, ikinci turda da Selahattin Demirtaş'a.

Faruk Sevim

Marx diyor ki...

Ulusal sorun ve Demirtaş

"İrlandalılar özgürleşmeden İngiliz işçi sınıfı da özgürleşemez."

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ırkçıların adayı İhsanoğlu'na oy verecek ya da Demirtaş'ı da boykot edecek bazı "solcular", ezilen halkın önde gelen temsilcisinin sosyalizmi temsil etmemesini gerekçe gösteriyor.

Kürtlerin özgürlük mücadelesini "kimlik mücadelesi" olarak etiketliyor ve sınıf mücadelesinin kimlik mücadelesin-

den üstün olduğunu söyleyerek, ulusal kurtuluş mücadelesini sosyalizmden ayrı ve yabancı bir şeymiş gösteriyorlar.

Marx ve yoldaşı Engels aynı görüşte değildi. Çarlık Rusyası'na karşı Polonya ulusal kurtuluş hareketini, İngiliz emperyalizmine karşı İrlanda'nın bağımsızlık mücadelesini desteklediler. İrlanda'nın kurtuluşunun İngiliz emperyalizmini zayıflatacağını, bunun İngiliz işçi

sınıfının mücadelesinin önünü açacağını düşünüyorlardı. İngiliz burjuvazisinin şovenist fikirleri, işçi sınıfının saflarında da hakimdi. Tam da bu hakimiyeti kırmak için mücadeleyi İrlanda'nın ayrılma hakkı tanyarak desteklediler.

Marksizm, ulusal sorunun çözümünü sosyalizme yabancı ve onun dışında değil, devrim mücadelesinin ilerlemesi açısından merkezi bir sorun olarak görür. Ulusal baskı ortadan kalkmadan sosyalizm kurulamaz.

Ezen ulusun işçilerinin milli çıkarlar değil sınıf çıkarları doğrultusunda kapitalistlere karşı mücadelesi gibi, ezilen ulusun işçilerinin sosyalizm mücadelesi verebilmesi için de ulusal sorunun ezilenler lehi-

ne çözümü gereklidir. Marx için Polonya'nın kurtuluşu, Polonyalı işçileri burjuva milliyetçi liderlikten kopartacak bir adımdır.

Marx, ulusal sorunun çözümünü sosyalist devrime erteledi, işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası olarak ele aldı. Ezen ulusun iki burjuva adayı karşısında ezilen ulusun tüm ezilenlere özgürlük isteyen Cumhurbaşkanı adayını desteklemeyenler ise Kürtlere yıllardır şu çözüm öneriyor: "Siz bırakın ulusal kurtuluş mücadelesini, ayrı örgütlenmeyi, bizim partileri destekleyin, iktidara geldiğimizde ulusal sorunu çözeceğiz."

Bu tutum, işçi sınıfı saflarındaki şovenist fikirlere karşı mücadeleyi reddettiği gibi,

ezilen ulusun işçilerine de güvensizlikten başka bir şey sunmaz. Ezen ulusun bazı "sosyalistlerinin" kendi mücadelesini önemli bulmadığı ve kendi hareketlerini tanımadığını duyan Kürt işçiler, karşılarındakini Beyaz Türk efendinin bir başka versiyonu olarak görecektir; ki haklıdırlar.

Marx'ın açtığı devrimci pencereden 2014 cumhurbaşkanlığı seçimlerine bakan bir sosyalist, tereddüt etmeden "Oyum Demirtaş'a" diyecektir. Görevimiz, Türk burjuvazisinin şovenist fikirlerini işçi sınıfının saflarından kovmaktır. Demirtaş'a oy vermeye ikna ettiğimiz her işçi, şovenizme aşağıdan vurulmuş siyasi bir darbedir.

Volkan Akyıldırım

AKP suyumuzu da çalıyor!

AKP hükümetinin iklim krizine yaklaşımı da diğer ülkelerin yöneticilerinden farklı değil. Soma'daki madenci katliamındaki sorumluluğunu kabul etmeyen hükümet, onlarca ilde yaşanan sel felaketi veya İstanbul'un su krizi konusunda da üstüne düşen görevleri yerine getirmiyor. Yetkililer ya sessiz kalıyor ya da aşırı yağışlar karşısında 'vatandaş dışarı çıkmasın' gibi komik açıklamalar yapıyor.

Yaz boyunca İstanbul'daki düzenli su kesintilerinin nedeni, İstanbul'un suyunun bitecek olması.

İstanbul'un giderek artan su talebini karşılamak için çevresindeki kentlerin de su kaynakları da kurutuldu. Şimdi de Sakarya Nehri'ne el atıldı. İstanbul'un su ihtiyacı için Sakarya'dan su çekiliyor. Yaklaşık üç haftadır çeşitli uzmanlara göre ağır

metaller içeren suyu kullanıyoruz.

Hükümet, İstanbul'un suyunun bitmek üzere olduğunu da reddediyor. Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu'na göre 'su kesintisi yok'. Her gün farklı semtlerde, birkaç saatliğine suyumuz kesilmemiş! Ne de olsa Eroğlu'na göre 'Allah yağmur yağdırmaya devam ediyor'. Ara sıra gerçekleşen yoğun yağışlar ise betonlaşmadan dolayı olduğu gibi denize akıyor!!

Su hizmetini kesintisiz ve kaliteli vermek zorunda olan İstanbul Büyükşehir Belediyesi ise şehrin su kaynaklarını satarak gelir elde ediyor. Hem su olmadığı için civar kentlerin kaynaklarını çekiyor hem de mevcut kaynaklar ambalajlı su olarak ticari ürün hâline getiriliyor! Kamuya ait, Hamidiye Su A.Ş. adıyla İstanbul'daki

Belgrad Ormanları'ndan çıkartılan su, 42 farklı ülkeye ihraç ediliyor.

İstanbul'un suyu satılıp para kazanılırken, 15 milyon nüfuslu şehir susuzluğa tes-

lim ediliyor. Halka hizmet etmesi gereken belediye, temel hakkımız olan suya erişimimizi bizzat kısıtlıyor.

Hükümetin su krizine yaklaşımı hiçbir şekilde gerçekçi

ve sürdürülebilir değildir. İstanbul'un su kaynaklarının ticaretine son verilmelidir. Kişi başı günlük 50 litre, kaliteli, temiz ve içilebilir su ücretsiz olarak verilmelidir.

Kuraklık ve sellerin nedeni küresel ısınma

Son aylarda Türkiye'nin birçok ilinden sel haberleri geliyor. Denize dönüşen kent meydanları 'ilginç fotoğraflar' olmaktan başka bir şeye daha işaret ediyor: Sele kapılan insanlar, tahrip olan evler, suda yüzen araçlar, birkaç dakika içinde yoksulların bütün birikimlerini kaybedebilecekleri ve karşısında hiçbir güvencelerinin olmadığı bir gerçekliğin, küresel ısınma nedeniyle meydana gelen iklim değişikliğinin sonucu. Bir günde Bomonti'de şelalesi olan İstanbul, aynı zamanda su kriziyle karşı karşıya.

Birleşmiş Milletler'in çağrısıyla, tüm devletlerin liderleri Eylül ayında New York'ta gerçekleşecek 'iklim zirvesine' davet edildi.

Dünyanın dört bir tarafında yaşanan kuraklık ve sel gibi iklim olaylarının

sorumlusu, küresel şirketler ve onların savunucusu devletler. Mağduruyorsa sadece yoksullar.

Şimdiye kadar bütün devlet liderleri iklim olaylarına sadece 'gezegenin fitratında var' şeklinde yaklaştı. Dolayısıyla Eylül ayında ki 'devlet büyükleri zirvesi' biz işçiler ve yoksullar için hiçbir anlam ifade etmiyor.

Gezegenimizi yok eden şirketlerin sorumluluklarını üzerimize yüklemeye çalışan devletlerin zirvesine karşı, temiz, ücretsiz su hakkımız için 'iklimi değil sistemi değiştir' sloganıyla kendi zirvemizi yapacağız. 20-21 Eylül'de tüm dünyadaki iklim aktivistleriyle aynı anda sokaklarda olacağız.

Ayrıntılı bilgi ve aktivist olmak için: www.kureseylem.org

sosyalizm sohbetleri

İsrail karşıtlığı ama nasıl?

Filistin söz konusu olduğunda iki ayrı tartışmayı aynı anda yapmak ve farklarını ortaya koymak çok önemli. Birincisi İsrail devletinin ırkçılık temelinde kurulduğunu anlatmak. Diğeri ise İsrail devleti ile Yahudi halkı arasındaki ilişkiyi doğru açıklayabilmek.

İsrail, emperyalizmin desteğini alarak Arap halklarına dönük ırkçı fikirler üzerine şekillenmiş bir devlettir. Siyonizm, Yahudilerin kendilerinden başka hiçbir halkla ortak yaşayamayacağını anla-

tan ırkçı bir fikirdir.

İsrail ve Yahudi halkı arasındaki ilişkiyi açıklamaksa daha dikkatli olmayı gerektiriyor. Çünkü hem İsrail'le Yahudi halkını aynı kefeye koyanlar hem de İsrail'i eleştirenlerin Yahudi düşmanlığı olduğunu söyleyenler fena hâlde yanılıyorlar. Aradaki ince çizgiyi görmek aslında çok kolay ve Filistin sorununa dair meselelerin aslını oluşturuyor.

İsrail karşıtlığını, Yahudi düşmanlığı yani anti-semitizm olarak görmek yanlıştır. Böyle düşünenler aslında

Yahudilerle İsrail devletinin bir ve aynı şey olduğunu söyleyen ırkçı görüşü yeniden üretiyorlar. Üstelik ortada iki eşit güç olmadığını, İsrail'le Filistin halkının 'savaşan iki ayrı devlet' gibi değerlendirilmeyeceğini görmezlikten geliyorlar. Pusulası her zaman ezilenlerden yana olanlar için Filistin halkının yanında olmak, İsrail devletinin yıkılmasını talep etmekten geçiyor.

İsrail devletinin meşru olmadığını söylemek, Arap ve Yahudi halklarının eşit koşullarda olacağı bir özgür Filistin'in kurulmasını talep etmek anti-semitizm değildir.

Türkiye'de Filistin halkıyla dayanışma duygusu çok gelişkin. Aynı şekilde İsrail devletinin politikalarına karşı olmak ve tepki göstermek de

öyle. Türkiye'de 'katil İsrail' demek kolay olandır. Yani İsrail'in ırkçı bir devlet olduğunu haykırıyorsanız tepki çekmezsiniz. Hatta takdir görürsünüz. Önemli olan, İsrail devletinin politikalarını eleştirirken Yahudi düşmanlığı yapmamaktır. İsrail'e tepki gösterirken 'Yahudiler' diye bir genellemeyle konuşmamaktır. İsrail'le Yahudi halkının aynı şey olduğunu söylemek ırkçılıktır. İsrail Filistin halkına her saldırdığında Yahudilerin tepki göstermesini beklemek de ırkçılıktır. İsrail'in ırkçı politikalarının sorumlusu Yahudiler değildir. Üstelik böyle düşünmenin İsrail'in kuruluş ideolojisi olan siyonizmden bir farkı yoktur. Filistin halkına yönelik zulümden Yahudileri

sorumlu tutmak tam da İsrail devletinin ırkçılığını besliyor.

Gazze'ye yönelik son saldırılar Türkiye'de tehlikeli bir tırmanışa da neden oldu.

Milyonlarca Yahudi'nin katili faşist Hitler'i ve Yahudi soykırımını normalleştirmeye çalışan fikirler büyük bir rahatlıkla dillendirilmeye başladı. Yahudiler yeni bir 6-7 Eylül pogromuyla tehdit edilmeye çalışılıyor. Yahudilere dönük bu ırkçı fikirler, İsrail karşıtlığı adı altında destek buluyor. Oysa İsrail devletini güçlendirdiklerinin farkında değiller. Ne olursa olsun Yahudilerin tehdit edilmesi kabul edilemez. Filistin'le dayanıştığımız kadar Yahudilere dönük ırkçılığa da karşı olmak zorundayız.

Meltem Oral